

Lojzka Špacapan

PESMI

Pravijo
da v leščevju
prebiva bog.
Da na tem kraju
ki je tako reven
in tako ubog
zagori trava
ob dotiku
njegovih nog.

Pravijo
da v leščevju
kadar večernica zatrepeta
padajo čudne svetlobe
ki niso od tega sveta.

Takrat vzdrhtim.
Iščem ga
begam za njim
ki je neminljiv.
Samo da ga vidim
da se dotaknem
njegovih brezmejnih višin.

* * *

V gori napev.
Melodija tankih
otožnih svireli.
Kakor gejzir
ki privre iz prsi
razklanih globeli.

In kar na lepem
sredi belega dne
plane
in napolni srce.

* * *

V neki tihi dolini
nekje na samem
zaustavim korak.

V žitnem polju
zacvel je mak.

Sedem v travo
ležem vznak
v naročju oblak.

* * *

Zate molim veter
da bi z vršanjem silnim
čez polje zavel
nekje v daljavah
v visokih travah
me rad imel.

Zate molim veter
da bi tvoja krila
tam daleč v polju
me vso ovila.
Nocoj sem tvoja
kakor oblak
in ptica
tvoja
kar tako.

Zate molim veter
dvigaj me v nebo.

* * *

Te čakam sonce
vselej na isti strani
v somraku

ko pada zlati prah
s sveta bogov
in se prižigajo na nebu
zvezde.

Te čakam sonce
vselej na tisti strani
kjer vračaš se domov.

V škrlat ognjen ogrinjaš
ugašajoči dan
in kakor školjka v pesku
odpiram dlan.

A danes sonce postoj
ne odhajaj od tod
poklekni na beli prod
na belemrodu
kamen umira.

* * *

Šivam dolge
bele zavese
pajčolan
nevestino krilo
mrtvaški prt
za polje jesensko

v pršenju sneženem
vse se bo v eno
v eno razlilo.

Šivam dolge
bele zavese
kot slutnja tanke
v njih zamegljene stopinje
ptič
ali zvezda
kaj se je tukaj zlomilo.